

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 13 marca 2019 r. w sprawie T-297/18, Wirecard Technologies GmbH/EUIPO – Striatum Ventures, wniesione w dniu 13 maja 2019 r. przez Wirecard Technologies GmbH

(Sprawa C-375/19 P)

(2019/C 363/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Wirecard Technologies GmbH (przedstawiciel: A. Bayer, Rechtsanwalt)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Striatum Ventures

Postanowieniem z dnia 10 września 2019 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) orzekł, że odwołanie nie zostanie przyjęte do rozpoznania.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 11 kwietnia 2019 r. w sprawie T-765/17, Kiku GmbH/Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin (CPVO), wniesione w dniu 11 czerwca 2019 r. przez Kiku GmbH

(Sprawa C-444/19 P)

(2019/C 363/08)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Kiku GmbH (przedstawiciele: G. Würtenberger i R. Kunze, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Wspólnotowy Urząd Ochrony Odmian Roślin, Sächsisches Landesamt für Umwelt, Landwirtschaft und Geologie

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (izba ds. odwołań) postanowieniem z dnia 16 września 2019 r. stwierdziła niedopuszczalność odwołania i postanowiła, że wnosząca odwołanie pokrywa koszty własne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo no 17 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 2 lipca 2019 r. – UQ/Subdelegación del Gobierno en Barcelona

(Sprawa C-503/19)

(2019/C 363/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n° 17 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UQ

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodna z art. 6 ust. 1 i art. 17 dyrektywy 2003/109 ⁽¹⁾ jest dokonywana przez sądy krajowe wykładnia, zgodnie z którą wpis w rejestrze karnym, niezależnie od jego charakteru, jest wystarczającą podstawą odmowy przyznania statusu rezydenta długoterminowego?
- 2) Czy sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, poza samym faktem wcześniejszej karalności, również inne okoliczności, jak i wymiar orzeczonej kary, zagrożenie, jakie wnioskodawca stanowi dla społeczeństwa, okres jego wcześniejszego, zgodnego z prawem zamieszkania, a także związki, jakie ma on z danym państwem i dokonać łącznej oceny wszystkich tych okoliczności?
- 3) Czy art. 6 ust. 1 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które pozwala na odmowę przyznania na podstawie art. 4 statusu rezydenta długoterminowego ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego bez ustanowienia kryteriów oceny, o których mowa w art. 6 ust. 1 i art. 17?
- 4) Czy art. 6 ust. 1 i art. 17 dyrektywy 2003/109 należy interpretować w ten sposób, że zgodnie z wynikającą z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości zasadą skutku wertykalnego dyrektyw w relacji państwo-jednostka sąd krajowy jest uprawniony do bezpośredniego zastosowania przepisów art. 6 ust. 1 i art. 17 w celu oceny faktu wcześniejszej karalności w świetle wagi przestępstwa, wymiaru orzeczonej kary i zagrożenia, jakie stanowi wnioskodawca?
- 5) Czy prawo Unii, a w szczególności prawo do otrzymania statusu rezydenta długoterminowego, a także zasady jasności, przejrzystości i zrozumiałości, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie dokonanej przez sądy hiszpańskie wykładni art. 147–149 dekretu królewskiego nr 557/2011 i art. 32 ustawy organicznej nr 4/2000, zgodnie z którą podstawą odmowy przyznania statusu rezydenta długoterminowego mogą być względy porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego, pomimo iż przepisy te nie określają podstaw odmowy w sposób jasny i przejrzysty?
- 6) Czy zgodny z zasadą skuteczności dyrektywy 2003/109, a w szczególności z art. 6 ust. 1 tej dyrektywy, jest przepis prawa krajowego i jego wykładnia dokonywana przez sądy krajowe, na podstawie którego utrudnia się dostęp do statusu rezydenta długoterminowego, a ułatwia pobyt czasowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. 2004, L 16, s. 44)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 2 lipca 2019 r. – Banco de Portugal, Fondo de Resolución y Novo Banco S.A./VR

(Sprawa C-504/19)

(2019/C 363/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco de Portugal, Fondo de Resolución y Novo Banco, S.A.

Strona pozwana: VR